

elnyerte a Film London és a Whitechapel Gallery közös Jarman-díját a *Revisiting Genesis* című sorozatával. 2020-ban elnyerte a Turner-ösztöndíjat, amely a világjárvány miatt a Turner Prize 2020 helyébe lépett. Az Oxfordi Egyetem Ruskin Művészeti Iskolájának docense, 2017 óta pedig ösztöndíjas az Exeter College-ban az Oxfordi Egyetemen.

OMARA Oláh Mara

OMARA Oláh Mara

„Ha nem élem át a sok megaláztatást, megszégyenítést, megvetést, gyűlöletet, akkor nincs az a másság a képeimben, amitől egyedi lehetek. Minden képemmel érzelmeket akarok kifejezni, történeteket elmesélni, szabadságharcot vívni az igazságtalanság ellen.”

Omara élete során egészségi állapota és művészeti gyakorlata szorosan összekapcsolódott. Több súlyos betegségen esett át, 38 évesen daganatos betegség miatt el kellett távolítani a bal szemét. Alkotói pályájának indulása is egy válságos életszakaszhoz köthető: 1988-ban, édesanyja hirtelen halála után, intenzív migrén gyötörte, ekkor kezdett festeni, amitől csillapodott a fájdalma. A festés így egyfajta terápiás tevékenységként indult a számára. Az alkotói praxis folytatásával kapcsolatban kétségei voltak, így *Műtétem* című, a kiállításon is látható, szemműtétét ábrázoló képét 1991-ben bevitte a Magyar Nemzeti Galériába véleményeztetni, és mivel a szakemberek további munkára biztatták, folytatta képzőművészeti praxisát.

1992 óta festményeit szövegekkel látta el annak érdekében, hogy az általa ábrázolt jelenetek ne legyenek félreérthetőek és félreértelmezhetőek. A képek a vizuális forma melletti verbális narrálása lehetővé tette számára, hogy gyakorolja illetékességét a kép értelmezése felett, ami különösen lényeges, hiszen műveinek egy része – mint a kiállításon is látható, egy orvosnál tett látogatás tapasztalatát bemutató *“Na! Utoljára mentem orvoshoz!”* 2006-os – kép megélt tapasztalatokból táplálkozik. A kép az episztemikus igazságtalanság kihangosításaként, egy kitett és sebezhető pillanatban tapasztalt kirekesztő bánásmód elbeszéléseként is értelmezhető, melyben az orvos megkérdőjelezte a páciens tapasztalatát, érzéseit és tüneteit, „ítélkezett felette”, „notórius”, problémás betegnek bélyegezve őt. A társadalmi háttértől függően, különösen egy fájdalommal és nehéz érzelmekkel teli állapotban nem feltétlenül áll az ember rendelkezésére az a fajta, az önérvényesítéshez szükséges nyelvi eszközkészlet, ami lehetővé tehetné a kiegyenlítettebb kommunikációs hierarchiát egy medicalizált helyzetben – ami azért is problematikus, mert a pontos diagnózis felállításához elengedhetetlen az érzetek és a fájdalmak elismerése és figyelembevétele. A képen olvasható direkt, nyers nyelvezet ellenpontozza a gyakran nehezen hozzáférhető medikai szaknyelvet és így az orvos-beteg hierarchia nyelvi felforgatásaként is olvasható.

Omara saját élettörténetét feldolgozó képei a kisebbségi lét szegényként, romaként, nőként, anyaként átélt megpróbáltatásainak lenyomatai. Narratív festményein az általa elszenvedett sérelmeknek, az őt ért diszkriminációnak ad hangot.

Társadalomkritikus festményei mellett performanszai, nyilvános szereplései, szókimondó megnyilatkozásai és provokatív megjelenése szerves részét képezik életművének; sajátos feminista attitűdként, a roma emancipációért való küzdelemként is értelmezhetőek. Számos hazai és nemzetközi kiállításon vett részt. 2004-ben szerepelt a Múcsarnok *Elhallgatott holokauszt* című csoportos kiállításán. 2007-ben kiállított a Velencei Biennálé első roma pavilonjában, 2009-ben a bécsi MUMOK *Gender check. Femininity and Masculinity in the Art of*

Eastern Europe című reprezentatív kiállításán nemzetközi kontextusban kerültek művei. Egyéni kiállításai közül kiemelkedik a *Csak nagyítóval lehet megnézni az egyszemlátó Omara ékszereit* című bemutatkozása a Liget Galériában (2011), valamint a művész aktív közreműködésével létrejött nagyszabású tárlata *Gondolj amit akarsz* címmel az aqb Project Space-ben (2017). Az OFF-Biennále Budapest meghívá-sára jelenleg a documenta fifteen keretében bemutatott *Lesz még egyszer ünnep a világon* projekt keretében láthatóak művei a kasseli Fridericianumban. 2020-as haláláig Szarvasgedén élt.

Eperjesi Ágnes

Eperjesi Ágnes

Eperjesi Ágnes *Felcsavart gesztus* című sorozatának színes fotogramjai, melyek egy virágcsokor fotópapírba csomagolásával készültek, egyszerre idézik fel a lábadozónak vitt ajándékot és az ápolók munkáját megköszönő csokrot. A sorozat előképe egy „hálátárgynak” is nevezhető mű, egy sorozat, mellyel a művész egy ápolási folyamat végén köszönte meg a törődés munkáját és figyelmét, így Eperjesi művei a gondoskodás mindennapi, efemer, emberi gesztusainak jelentőségét emelik ki. A két fotogram korábban a budapesti Hospice Házban rendezett kiállításán volt látható, a képek így a klasszikus kiállítási helyzeteket megelőzően fizikailag is egy palliatív ellátást nyújtó térben szerepeltek.

A képeket a kezek motívumai dinamizálják, a gondoskodás gyengéd és személyes aspektusára rávilágítva. Az analóg fotogram fényképezőgép és negatív nélkül készült fotográfia, „fényszülte rajz”. A fotogram esetében a fényérzékeny anyag és a kép tárgya közvetlen, egymással érintkező viszonyban állnak egymással, a távolság szinte a nullára csökken közöttük, így a művek az ápolás és a törődés közvetlen, érintéseken – a simogatáson, az öltöztetésen, az ölelésen – alapuló viszonyára mediális formában is utalnak, valamint felidézik a röntgent mint az egyik legalapvetőbb orvosi képalkotó eljárását.

Eperjesi Ágnes következetes önálló képi és gondolati világot építő, vizuális nyelvet alkotó pályafutása során párhuzamosan és szervesen von vizsgálódásai körébe médiumelméleti kérdéseket és a médiumhasználat társadalmi következményeit. Munkássága érzékenyen és szinte tudományos módszerességgel vizsgálja a fotografiai médium sajátosságait, lehetőségeit és jelentéseit. 2011 óta időről időre visszatér a fényérzékeny anyagok önmagába hajtásával előállított képkészítéshez – így a képeken egyszerre rögzül egy színjelenség és képeződik le a jelenség térbelisége, változékonysága.

Művei megtalálhatóak a Philadelphia Museum of Art, USA; a Kiyosato Museum of Photographic Arts, Japán; a Staatliche Galerie, Moritzburg, Halle; a Magyar Nemzeti Galéria, a Budapesti Történeti Múzeum, Ludwig Múzeum, a dunaújvárosi Modern Művészetért Alapítvány, a székesfehérvári Szent István Király Múzeum, a kecskeméti Magyar Fotográfiai Múzeum, a Miskolci Galéria gyűjteményében. Egyéni kiállításai többek között az acb Galériában, a Fészek Művészklub Galériában, az Inda Galériában, a Capa Központban, a Fuga, Budapesti Építészeti Központban, a Mai Manó Házban, a Nessim Galériában, a székesfehérvári Szent István Király Múzeumban, a Vintage Galériában, a kArton Galériában és a Stúdió Galériában voltak láthatóak. 2010-2021 között a Magyar Képzőművészeti Egyetem Inter média Tanszékének oktatója volt. Doktori fokozatát 2010-ben szerezte, 2021-ben habilitált. Alapítása óta óradóként, 2021 óta docensként oktat a Budapesti Metropolitan Egyetemen.

Adelita Husni-Bey

Adelita Husni-Bey 2021 tavaszán hat héten keresztül egy online filmes workshop keretében dolgozott együtt olyan dán és amerikai ápolónőkkel, akik a helyi egészségügyi szakszervezetek tagjai is. Az együttműködésen alapuló *Az alapvető fontosságú munkáról (On Necessary Work)* című filmben az egészségügyi rendszer a világjárvány idején tapasztalt problémáit vitatták meg, különös tekintettel munkakörülményeikre, valamint a pandémiás időszak magánéletükre, mentális egészségükre és a munkájukkal kapcsolatos elvárásokra gyakorolt hatására. A film, amely túlnyomórészt Zoom-on keresztül készült, dokumentálja az ápolók beszélgetését, ami az ápolók által környezetükről, munkafelszerelésükről készített felvételekkel egészül ki. A film az ápolási munka mindennapi és személyes olvasatát és kritikáját nyújtja a strukturális problémákat elmélyítő pandémiás időszakban. A videó az egészségügyi dolgozók szemszögén keresztül világít rá arra, hogy a kortárs társadalom milyen módon gondoskodik azokról, akik gondoskodási munkát végeznek, hogy az ápolók milyen szerepet játszanak a gyógyításban, és hogy hogyan jelenthet kiutat a gondoskodási válságból a szolidaritás, a tapasztalatcsere és a szervezeti összefogás. Bár a film alapvetően a dán és az amerikai ápolók tapasztalataiba és szakszervezeti törekvéseibe nyújt betekintést, több tekintetben is párhuzamba állítható a hazai egészségügy krízisével és körülményeivel.

Adelita Husni-Bey

Adelita Husni-Bey képzőművész és pedagógus alkotói praxisa sokrétű: munkássága videóművek, installációk, kiadványok, workshopok és archívumok létrehozására is kiterjed. Husni-Bey érdeklődésének fókuszában elsősorban a nem versengésen alapuló pedagógiai modellek, az együttműködésen alapuló stratégiák állnak; projektjei keretében különféle területeken aktív szakemberekkel és civilekkel működik együtt. Eddig többek között aktivistákkal, építészekkel, jogászokkal, diákokkal, költőkkel, színészekkel, urbanistákkal, terapeutákkal, sportolókkal és tanárokkal kutatta a kollektívásban rejlő egyéni és társadalmi lehetőségeket. Művei többek között a párizsi Kadist Foundation, a londoni Gasworks, a New York-i Museum of Modern Art, a Gwangju Biennale, a római MAXXI Museum, az amszterdami Sandberg Institute, a Kunsthall Bergen és a madridi Reina Sofia Museum kiállításain voltak láthatóak. 2017-ben a Velencei Biennálé Olasz Pavilonjában állított ki. Jelenleg *These Conditions* című filmjén dolgozik, ami a 2022-es évben a a torinói Castello di Rivoli Museo d’Arte Contemporanea-ban kerül majd bemutatásra.

Mary Maggic

Mary Maggic

A kiállítás az egészség, a közérzet és a betegség jelenségeit nemcsak társadalmi, de ökológiai kontextusban is vizsgálja: az emberi, állati, és egyéb testek, a vizek és tájak elszennyezettsége, toxicitása molekuláris szinten kapcsolódik össze. Erre a jelenségre világít rá Mary Maggic *Molecular Queering Agency* című videómunkája is. A különféle gyógyszeripari készítmények, hormontartalmú tabletták és eszközök, a nagyipari mezőgazdaságban használt kemikáliák átszivárognak testeinken, kölcsönhatásba lépnek hormonrendszerünkkel, részt vesznek a testünk folyamatos formálásában. Mary Maggic non-bináris képzőművész a hormonok, a testek, a társadalmi nem és a környezet viszonyrendszerét kutatja; alkotói gyakorlatában a tudomány és a technológia neoliborális ígéreteit kérdőjelezi meg. A gyógyszeripar zárt és átláthatatlan eljárásaira a biohacking, az amatőr tudomány és a spekulatív design módszerével mutat rá.

A kínai-amerikai származású, jelenleg Bécsben élő Mary Maggic a Hackteria—Open Source Biological Art és a bécsi bázisú Mai Ling Vienna ázsiai feminista kollektíva tagja, valamint a Pirate Care és a Cyberfeminism Index szerzője. Jelenleg az ösztrogén hormon környezeti és kulturális szerepét vizsgálja, illetve annak a lehetőségeit, hogy hogyan lehet a DIY és állampolgári vagy közösségi tudomány nyílt forráskódú eszközeivel és protokolljaival ellenpontoszni a hormonokról való tudást és annak hozzáférhetlenségét. Kutatása a hormonok előállításának szövevényes rendszerére és az ezzel kapcsolatos morális és környezeti dilemmákra is kiterjed.

Feminist Health Care Research Group (Julia Bonn / Inga Zimprich)

Feminist Health Care Research Group (Julia Bonn / Inga Zimprich)

A Feminist Health Care Research Group (FHCRG) művészeti kutatási projektként kiállítások, workshopok és zine-ek formájában az egészségüggyel és az egészségügyi ellátással kapcsolatos különféle gyakorlatokat és perspektívákat vizsgálja. Céljuk, hogy olyan teret hozzanak létre, amelyben megosztható egymással a sebezhetőség, amelyben kiemelt szerep jut a hozzáférhetőség kérdésének és ami a művészeti mezőt szervező kompetitív működés-módok alternatíváját nyújtja. Praxisukban megkérdőjelezik a művészeti területen elterjedt és elvárt, folyamatos hatékonyságon és termelékenységen alapuló működési gyakorlatokat.

Mary Maggic

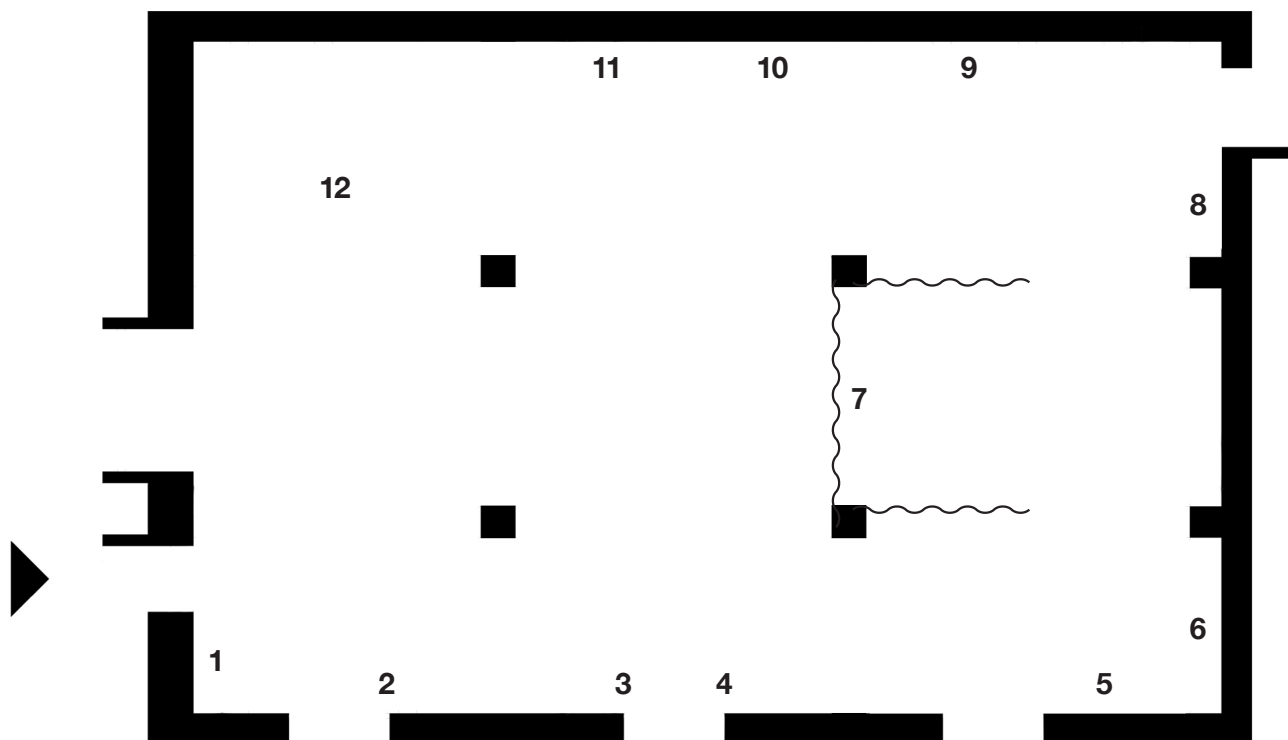
A Feminist Health Care Research Group a kiállításon látható installációja egyrészt az egyéni és közösségi megküzdési stratégiákra épülő *Being in Crisis Together* című zine-jük anyagára épül, másrészt a 2018-tól napjainkig folytatott, *Radikális egészségügyi gyakorlatok (Practices of Radical Health Care)* című kutatásukból látható interjú válogatást mutat be. Kutatásuk során az egymásról való kölcsönös, ún. radikális gondoskodáshoz, az antipszichiátriához és a queer öngondoskodáshoz kapcsolódó múltbeli (elsősorban a 70-es, 80-as évek Nyugat-Berlinjében működő) és jelenkori, közösségi formában működő feminista egészségügyi kezdeményezéseket, megtartó rendszereket tárnak fel elsősorban az alulról szerveződő egészségügyi mozgalom tagjaival készített interjúk alapján, valamint a mozgalom tárgyi emlékeinek összegyűjtésével. Kiemelt fontossággal bír számukra, hogy a queer és az interszekcionális szempontok érvényesüljenek a jelenleg aktív kezdeményezéseket összegyűjtő munkájukban. A FHCRG tagjai a kutatás keretében feldolgozott információkra úgy tekintenek, mint olyan viszonyulások, gyakorlatok és példák összességére, amelyek alkalmasak lehetnek a minket körülvevő mentális válságok csillapítására. A gyakorlatok és az alulról szerveződő egészségügyi mozgalmak feltérképezése és megosztása az egészségügyi közegről való gondoskodásként és a szcéna hangjának a felerősítéseként is értelmezhető. A 2015 óta működő Feminist Health Care Research Group tagjai jelenleg Julia Bonn (1975) képzőművész, anya és body work facilitátor, valamint Inga Zimprich (1979) képzőművész, anya és siketvak asszisztens.

Trapp Dominika

Trapp Dominika *Dazed and Orthorexic* című műcsoportjának kiindulópontját egy étkezési zavar, az Orthorexia Nervosa jelentette. A személyes érintettség mellett Trapp a művek kontextusának kiterjesztése érdekében különféle, elsősorban nőknél tapasztalható étkezési zavarok kultúrtörténeti vonatkozásait is vizsgálta. A műciklusban a test elsősorban nem csataterként és különféle kulturális konstrukciók projekciós felületeként tételeződik,

Hogyan lehet egy téglával betörni a bank ablakát, ha még ahhoz sincs erőnk, hogy kikeljünk az ágyból?

How do you throw a brick through the window of a bank
if you can't get out of bed?

1. OMARA Oláh Mara: “Na! Utoljára mentem orvoshoz!” | ‘Well! This was the very last time I visited a doctor!’, 2006
olaj, farost | oil on fibreboard, 20x16cm

A Longtermhandstand és az Everybody Needs Art jóvoltából | Courtesy of Longtermhandstand and Everybody Needs Art

Inscription on the painting: ‘Well! This was the very last time I visited a doctor! Because what did they say? That I am a patient who frequents the emergency room notoriously. They did not care about the fact that I went there with my only eye left. The doctor was not aware of this, still they were judging me. When I was staying at a hotel as a pauper, and I would kill (...) myself, when on a Saturday evening, the inflammation came to my eyes.’

2. OMARA Oláh Mara: Műtétem | My surgery, 1989

olaj, farost | oil on fibreboard, 60x80cm

Az alkotás a Romano Kher Budapesti Roma Művelődési Ház tulajdonát képezi.

The work is part of the collection of Romano Kher Roma House of Culture in Budapest

3-4. Oreet ASHERY: Revisiting Genesis, 2. rész: DuckDuckGo, Barátság | Episode 2: DuckDuckGo, Friendship
(videó | video, 8’25”); **5. rész: Archívumok, avatárok | Episode 5: Archives, Avatars** (videó | video, 10’37”), 2016

5. EPERJESI Ágnes: Felcsavart gesztus 1 | Rolled-up gesture 1, 2022
színes fotogram | chromogenic photogram, 75,5x50cm

6. EPERJESI Ágnes: Felcsavart gesztus 4 | Rolled-up gesture 4, 2022
színes fotogram | chromogenic photogram, 75,5x50cm

7. Adelita HUSNI-BEY: Az alapvető fontosságú munkáról | On Necessary Work, 2021
videó | video , 32’54”

8. Mary MAGGIC: Molecular Queering Ügynökség | Molecular Queering Agency, 2017
videó | video, 3’40”

9. TRAPP Dominika: Rajzok | Drawings, 2022-2007
grafit, papír, változó méret | graphite, paper, dimensions variable

10. TRAPP Dominika: Simone Weil emésztőrendszere | The Digestive System of Simone Weil, 2015
kazein rétegetelt lemezen | casein on plywood, 80x100cm

11. TRAPP Dominika: Középkori női misztikusok bélszervei | Organs of Medieval Female Mystics, 2015
kazein rétegetelt lemezen | casein on plywood, 100x125cm

**12. Feminist Health Care Research Group (Julia BONN / Inga ZIMPRICH):
Együtt lenni a válságban | Being in Crisis Together**, 2020
Radikális egészségügyi gyakorlatok | Practices of Radical Health Care, 2018-
változó méret | dimensions variable